

LA TUIES

—Aquell nyicris del Kodak ja m'està empipant, cada dia, encara no em veu, ja me l'apunta.

DIARIO SEMANAL, FLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda.

Rufasta, muy elocuente, evoca con emoción una noche de San Juan en la calle de la Unión

¡Oh tiempos inolvidables que podías, por tres pelas, pasar divertidamente las estivales verbenas!

¡Oh momentos deliciosos de las cocas de dos reales de las meucas de dos [pafias y fuegos artificiales!

Al enlairarse el cohete hacías mucha tabola sobre todo si una chica estaba a tu lado, sola.

Bebías diez de la fuente y tomabas un café y cuando ya era de día en casa Prim, ¡te, te y te!

De las casas de sombreros nos sacaban a empujones porque ya tenían llenos las mastressas sus cajones [(1)

Llegábamos amarados cuando el alba clareaba y el papá, muy bondadoso, una tunda nos clavaba.

Aquellos sí que eran [tiempos que nunca más volverán cual las horchatas de a [quince y las porras de a real.

Si hacías una chicota, con pocos cuartos pagabas y después de entabanarla a una fonda la llevabas.

Pero, ¿quién va hoy de [verbena estando el auto de moda y llevando las muchachas una mamá que encocora?

Hoy, vale el Turó dos [pelas y ocho reales un helado y hasta el precio de las [gomas estos días se ha apujado.

(1) Y nosotros un consonante que queríamos vaciar.

Y vale un sentido el cine y el teatro, mucho más y en los conciertos, las [chicas tienen un hambre voraz.

Por eso yo, que soy ducho, me quedo esta noche en [casa a beberme una cerveza y escuchar la radio lata.

No estoy por gastar [pistrinques que la vida está muy mal y si uno se vuelve viejo va a morir al hospital (1)

Así un hombre cría panza y luego no ha de acudir a que un buen especialista le destruya los mosquits.

No estoy por broques ni [brocas, y ustedes ya se lo harán si es que celebrar desean la verbena de San Juan.

Rufasta, corrido retirado y aspirante a radio escucha.

(1) Número 19; quince pesetas; tarde y noche. Recomendamos a la Mercedes.

SUCEDIDOS

Anoche, en la calle de Aribau, fué detenido un individuo que atiende por Jacinto Rosal y Clavel, acusado de haber renegado en plena vía pública.

Conducido al cuartelillo por un mifión que por cierto se llama Fructuoso, el hombre se explicó y todo quedó aclarado. Resulta que iba con su mujer, María Gracia, su hija, Fe y el novio de ésta, que se dice Blas. Y como, andando, andando, se distrajo y los perdió de vista, pues

empezó a gritar: "Blas! Fel María!" Todo el mundo se creyó que el hombre anunciaba su reniego y Fructuoso, que se cree no badar, metió los pies en el cubo.

"Subtilidades del lenguaje", que diría "Xenius".

DE LA CALLE NUEVA ESTANDO

(Noticias varietinescas recibidas por la Agencia Cañol.)

El "Gordito" ha abierto cuatro agencias artísticas en la calle Nueva. Agencia de contratación, agencia de enseñanza de cuplés, agencia de enseñanza de "raspeuses" y agencia de colocaciones.

¡Eso es movimiento, y no la revolución portuguesa! Además, según nuestras noticias, piensa instalar un cabaret subterráneo debajo de los cuatro túneles de los metros de la Plaza de Cataluña.

Le han dado calabazas en los exámenes de Historia Natural al conocido autor de cuplets populares señor Tito Lasa, porque le preguntaron qué diferencia hay entre los animales y los hombres.

Por si se vuelve a examinar en septiembre, se lo diremos en seguida: los animales tienen rabo y los hombres tienen rabillo. (¡Sí, lectores, sí, tienen el rabillo del ojo.)
El Cabrito Audaz

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

La famosa revista
YES - YES

La revista de les magnificències

OUI - OUI

El millor espectacle de Barcelona

CONCERT

APOLO
APOLO - PALACE
A V U I,
revetlla de Sant Joan

Inauguració del
...TABARIN...
en els jardins i gloriets
Tots els dies, de 6 a 9
tarda i de 11 a 4 nit :
GRAN BALL
CONTINUAT

FOLIES BERGERE

El Music-hall de las familias
Empresa TESAN -
Telèfon 3929 A

DE PAGES A
COMERCIANT
Consumacions econòmicas
Esmerat servei de Restaurant

POMPEYA

El music-hall més divertit de Barcelona
Tots els dies espaterrants èxits de les artistes
PEPITA IBELTY
...ZOE — DORITA
en
LA REVUE DEL
POMPEYA

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

Els èxits d'"El Escàndalo"

DES de que Carranza escriu a "El Escàndalo", aquest periòdic ha duplicat la tirada.

I és que les informacions sensacionals del "Caballero Audaz" alicantí són una cosa que, com el seu propi autor, no tenen desperdici.

En Carranza, en vista d'això, ha decidit commemorar l'èxit amb una creixensa de panxa que fa fredat.

—No troben vostès — deia l'altre dia amb la seva pintoresca pronunciació — que jo faig els reportatges millor que en Paco Madrid?

Els que l'escoltaven, naturalment, li van contestar que sí i ell es va quedar més content que si en Màrius Aguilar l'hagués obsequiat amb un ticket per anar a fer la informació d'un banquet.

La Xirgu, conferencianta

RETALLEM del "Ciero":

"En una de las funciones, dió Margarita Xirgu una conferencia sobre feminismo, dedicada a las señoras."

A veure si volien que la actriu de la bella parla dongués una conferència feminista per a homes sols!

Pel·lícula futurista

ENTRE els films que componen el programa del "Principal Palace" — aquell music-hall luxós que s'ha tirat a la bona vida, ni més ni menys que les meuques que es cansen de fer el boig i, amb els estalvis posen una botigueta — hi figura un drama de la marca "Fox" titolat "Pasto sublime".

Paraula que hi anirem quan ens vagui, a veure si esbrinem què dimonis és aquest "pasto". O bé es tracta d'algún manà per les bèsties o han fet una pel·lícula futurista.

Els eixerits periodistes

SI no tens res que fer de quarts de dues del migdia en amunt, ves-te'n cap a la Central de Telèfons del carrer d'Avinyó, que hi riuràs una estona. A n'aquella hora hi van els corresponsals de premsa provinciana a donar llurs conferències i sempre hi ha ocasió de sentir-ne alguna de bona.

Dissabte passat, un reporter donava a un rotatiu de màquina plana de la comarca, la informació de l'enterrament del mai prou plorat Gaudí.

Com no deuen ignorar els nostres llegidors, si n'estan un xic assabentats de com va això de les conferències telefòniques, quan es donen cognoms o noms estranys, es fa l'aclaració oportuna per a

que el taquígraf que pren les notes sàpiga de quina manera els té d'ortografiar.

Arribà el moment de donar l'ordre de la comitiva i el nostre plumífer començà a dir:

—La Directiva de l'Associació d'Arquitectes amb atxes...

—Amb hatxes? No sigui ruc, home, no sigui ruc! — interrompí el taquígraf —. Que es pensa que no sabem escriure, per aquí dalt?

I el pobre corresponsal no el pogué treure d'aquí.

L'hortolà de Sant Boi

—I si no venen els dos?

—No t'amoïnis: ja ens ho farem.

LES FAULES D'EN LAFONTAINE

SATISFET d'una bona hora d'amor amb la seva amiga, després d'un suculent sopar al "Metropolitàn", davallava en Daniel la llarga i en aquelles hores solitària avinguda del Tibidabo, quan la remor d'uns plors femenins deixà sentir el seu lúgubre ressó quasi a tres passes d'ell.

Eren quarts de dotze de la nit. En Daniel s'orientà, comprovant aviat que el soroll sortia d'una torreta, a la planta baixa de la qual es veia una finestra entreoberta. Plé de curiositat, s'hi apropà. La llum de l'habitació estava encesa i al mig de la mateixa hi havia un home i una dona, joves, que discutien acaloradament...

Un moviment imprudent d'en Daniel, sens dubte, va fer notar la seva presència, puix la dona, d'una revolada, sortí a la finestra i, molt excitada, els cabells en desordre, cridà:

—Cavaller, auxiliïm! Sóc una dona sense defensa!

En Daniel, d'un bot àgil — era un excel·lent deportista — saltà la finestra i s'introduí al saló, anant recte cap a l'home.

Aquest no tingué la més petita vacil·lació davant l'intrús. Anava amb trajo negre, ermilla blanca i duia una gardènia a la solapa. Ella duia tan sols un pijama, que deixava entreveure adorables perspectives...

—Senyor — digué l'home, amb la més perfecta calma i la més absoluta correcció —. Vostè acaba d'entrar per la finestra. Podria invitar-lo a que se n'anés. Fins potser atemptar contra la seva vida; però desitjo obrar d'una manera molt diferent. Em vaig a explicar, apel·lant al seu bon sentit. Aquesta nit he anat a "Novetats" i casualment, com vostè deu sapiguer, la temporada d'òpera d'en Làzaro s'ha acabat, perquè no hi anava ningú i l'empresa ha plegat sense avisar. Jo, llavors, me n'he retornat cap a casa i, en entrar aquí, la meva dona m'ha acollit, sense cap raó ni motiu, amb el més gran malhumor. Ha volgut obligar-me a que me n'anés de seguida a dormir. Llavors, jo li he dit que, primer que accedir al seu capritxo neurastènic, em quedaria a dormir damunt d'aquest sofà. Ha protestat... i en aquest moment ha passat vostè...

Mentre escoltava, en Daniel havia observat discretament a la dona. La seva actitud demostrava una nerviositat i una angoixa extraordinàries. Llavors, amb un cop d'ull ràpid, l'intrús es fixà en el sofà i, per sota la funda, descobrí la punteta, quasi invisible, d'un peu masculí...

—Permeti'm que li digui, cavaller — respongué amb una calma impertorbable — que vostè és molt poc psicòleg. Vostè ha llegit les faules d'en Lafontaine?

—Certament.

—Les té a la seva biblioteca?

—Sí, senyor.

—Vol ensenyar-me-les?

El marit se'l quedà mirant, sorprés per aquell preg imperatiu. Però, la figura d'en Daniel tenia, en aquell moment, una actitud tan digna, tan serena, que va obeir.

—Passi, faci'm el favor!

Entraren a la biblioteca. Darrera un diccionari enciclopèdic, hi havia una edició de luxe de l'obra sol·licitada. En Daniel agafà el llibre.

—Ara — digué — tornem cap allà!

Tornaren a la sala. En Daniel s'assegurà amb una ullada que el misteriós personatge amagat sota el sofà havia aprofitat la absència del marit per desaparèixer... Obrí el llibre, el fullejà un moment i digué:

—Llegeixi!

El marit va llegir:

"El camell i la fusta flotant.

"El primer que en el desert veié un camell, s'espantà.

El segon ja va acostar-s'hi i el tercer ja el va domar.

Fa familiar el costum tot el que al principi esvera, puix ja no ho veu igual com ço que en començar era

Ço es repeteix molt sovint com li passà a un vigilant que a la mar veient una ombra un barco li va semblar; quan ja va estar més aprop, per una barca el prengué i sols era un troç de fusta que va caure d'un veler.

El món està ple de coses que de lluny semblen molt grans, però que després resulten, de prop, insignificants."

—I què vol dir, amb tot això — interrogà el marit.

—Molt senzill: Vostè, fa un moment, m'ha dit que havia sortit aquesta nit cap a "Novetats". La seva senyora s'ha quedat aquí malhumorada, nerviosa, tal vegada perquè el seu marit no l'ha dut al teatre i, quan ha retornat vostè, la mateixa sorpresa ha exasperat el seu estat psíquic. En canvi, un moment que l'hem deixada sola, ha reflexionat i ha comprés que havia obrat malament, acollint-lo com ha fet... Végi-la ara, esperant impacienta el moment de demanar-li perdó...

—En efecte — confirmà la dona —. Vostè, senyor, és un gran observador dels sentiments femenins...

—No comprenc res — contestà el marit —; però, de totes maneres, li dono les gràcies per la seva intervenció miraculosa. Sense vostè, qui sap on hauríem arribat...

Ella, amb un somriure d'agraïment, va afegir:

—Cavaller, vol acceptar una copeta de "chartreuse"?

En Daniel s'inclinà, regraciant... I mentres les mans blanques de l'adúltera omplien les copes, el marit, ja jovial, començà a dir:

—Ah! Les dones, senyor meu, que n'arriben a ésser, d'estranyes! Precisament, ara tinc un amic a qui la seva senyora enganya! Figuri's que un dia...

Marcel Terra

Aquest número 'ha passat per la censura governativa

—I si ara ens sorprenguéis algún home, què faríes?

—Oh! Segons els anys que tinguéis!

—I que ets, tu, nen?

—Jo? Sóc l'Amor!

—Ve't aquí perquè el meu cosí em deia que volia fer-me l'amor...

EL CASTIG

PER haver anat de barrila fins a les quatre del matí, quan sols li mancaven dos mesos per casar-se, la Quimeta va renyir amb en Joan. Però, com que no era cosa d'esguerrar el casori, s'hi va interposar una cosina de la núvia, molt esbogerrada, que va aconseguir adobar un xic la cosa.

—Està be: accedeixo a perdonar-lo—digué la Quimeta — Però, li haig d'imposar un càstig. Fins que ens casem, no li tornaré a fer cap més petó.

L'endemà, la noia anava a comunicar a n'en Joan, a la sortida del despatx, la favorable acollida que havia tingut la seva gestió i l'esplèndid resultat obtingut.

—Moltes mercès, macal — digué en Joan — Et resto molt reconegut!

—No té importància...

—El càstig ja és dur, ja, per això... Però, vol dir que, amb un xic que jo li faci mimos, no me l'aixecarà?

Van Tresca

UNA FESTASA COMPLERTA

EN Golorons, malgrat ésser casat i tenir quatre criatures, és el barrilaire més impenitent de Barcelona i retira cada matinada a les quatre.

L'altre dia, per celebrar no sabem quin negoci que havia fet amb uns companys, acordaren anar tots a sopar.

—I, en sortir, anirem a l'"Edén" — digué un.

—I després a casa la Pepita! — afegí un altre.

—Té d'ésser una cosa grossal — exclamà un tercer —. Una "juerga", però no pas com les de cada dia!

En Golorons escoltava tot allò sense dir un mot.

—Està bé — es decidí a dir al final —. Si volen que fem una sortida diferenta de les dels demés dies, jo, per no fer com de costum, deixaré de faltar a la senyora!

B. Orrango

TENIA RAO LA NOIA!

LA senyora Colometa, que havia sorprés una escena al roig viu, certa tarda del mes de juliol, entre la seva filla i el seu promès, reconvenia severament a la noia.

—Ets una desvergonyida i una indecenta! — li deia —. Entrar ell en el teu quarto quan tu estaves en camisa!

—Però, mama, jo no en tinc la culpa!

—Es el mateix! Ja ho sé, que tot ve d'ell, que és un atrevit i un impertinent! Ah! Si ve per aquí, com Coloma que em dic, que l'escanyo!

—Tampoc en té la culpa, ell! Va entrar sense sapiguer que jo em vestia o, millor dit, sense sapiguer que jo em despullava!

—Si primer havia mirat pel forat del pany!

—Es veritat, però ho va fer sense mala intenció!

—I tu, grandíssima barjaula, que encara li vas fer un petó!

—Oh! Va ésser als ulls, precisament per a que ell no veiés res!

Van Tresca

LA INSPIRACIO

EN Rosich, pintor de moda, havia llogat, feia uns quants dies, una xicota molt bufona i de cos escultural, que li feia de model. Si l'obra resultava una cosa senzillament admirable, a n'ella es devia un bon troç.

—Què et sembla? — li digué ell un matí, després d'haver treballat més de quatre hores seguides en aquella obra d'art.

—Molt bé, xicot! — respongué ella —. No m'hauria pas imaginat, quan et vaig conèixer, que la teva inspiració fos tan grossal!

—Oh! No t'equivocaves! — féu ell —. Ha sigut estant al teu costat que s'ha tornat tal com és!

Casas.

Baix... baixet...

Les belles anècdotes

QUAN el Gori, fet un pellingot, se'n tornava cap a la masia, estava el que se'n diu que no hi veia de cap ull. Les cames li feien figa, els polsos l'atabalaven, el pit se li ensorrava i una cremor extranya li encenia els pòmuls i li assecava les mans com bacallans per l'esqueixada...

El pobre Gori, carretera enllà, enraonava sol, com un ensa, i feia uns gestes d'incomprensió tan estrafalaris, que qualsevol l'hauria pres per un beneit.

Veritablement, el seu "cas" era un xic desproporcionat, perquè pogués cabre a pleret dins el seu cervell de masover sense lletres.

La que li havia passat, era ben bé d'aquelles que se'n diuen com un cove!

El Gori era un minyó ben plantat, çapat, colrat pel sol, enfortit pels vents de tramontana i amb un pit com un brau i uns muscles trenats com cordatges de galera.

Ell i el seu pare menaven les terres del marquès de Pertallada i comptaven amb l'apreci sincer del seu senyor i de les seves filles, la Mercè i la Rosalia.

Tots els istius, en anar els senyors a passar la temporada a Pertallada, ell, el Gori, en caure el sol, collia les fruites més sucoses de l'hort i en un cistelló recobert de fulles tendres anava a portar-les als senyors, cosa de la qual el marquès i les seves filles n'estaven força contents, ja que era una prova més de l'afecte dels seus fidels masovers...

La Mercè era ja una "jamaona" i, com la Rosalia, casada amb un home estantís i sense plétora d'energies vitals, dels que es crien en els invernacles de la ciutat.

No és, doncs, d'extranyar que els seus ulls es clavessin engolosits en els muscles ferrenys del Gori i que, tot sovint, en entrar ell a portar la fruita, trobés a la senyora en actituds d'aquelles que fan posar de bon humor a l'home menys propens a l'alegria. I es compren que així fos: un dia la "sorprenia" arreglant-se una lligacama. Un altre dia, la trobava dormint, oberta de bata, i, naturalment, això atabalava al pobre pagès.

Res, que al cap de vuit dies, el Gori i la Mercè s'havien posat d'acord i cada tarda, en havent deixat la fruita, el xicot, tot xano xano i com qui no hi toca, se n'anava cap al tercer paller, on ja l'esperava la filla gran per remerciar-lo del seu quotidià present.

Però el que li havia passat aquella tarda, no li cabia en el magí.

Veureu com va anar:

En haver entregat la fruita a la Ramoneta, la minyona, sense saber el com ni la manera, varen anar a parar damunt d'un sofà i el Gori es va portar el que se'n diu com un home.

Satisfeta ja la noia i fresc com un gínjol el masover, sortí tranquilament de la casa i es dirigí vers on ja l'esperava la senyora Mercè.

Però, quina no seria la seva sorpresa, en arribar al primer paller i veure que per entre les muntanyes de palla sortien unes cames recobertes amb mitges de seda i calçades amb xapinets xarolats.

—Bah!—es digué el xicot—. Avui es veu que porta pressa la senyora i em vol estalviar camí. I, sense esperar a que el convidessin, va anar per enllestir la feina.

Un crit de sorpresa i de neguit el va sorprendre al bo de la tasca.

—Què has fet, desgraciat! Això és horrible! Això és esgarriós!

—Dis... pensí... perdoni'm — va poder dir el Gori, en hebre esment de la seva equivocació —. Això no anava per vostè, senyora Rosalia! Jo em creia que aquí sota la palla hi havia la senyora Mercè!

—De manera que ella...?

—Sí...

—I que tu et creies que ella...?

—Això mateix!..

—I que ara és com si tu i ella...

—Justa! Justa! Endevinada! Veig que ho entén! Vostè, res, com si res... -

—Doncs, mira noi: com que jo no vull res que no siga meu, veuràs, torna a començar i treballa pel meu compte, ara.

El Gori no s'ho va pas fer dir dues vegades, i senyora i masover reprengueren la tasca

Satisfet, però un xic cansat, el xicot se'n tornava a la masia amb el fusell a la funerals, quan en arribar al tercer paller, un sospir llarg i sonor li recordà que la jornada no era pas acabada encara. I, traient forces d'on quasi ja no en quedaven, la senyora Mercè s'extremí una vegada més entre els braços ferrenys del seu hércules de muntanya..

Per xó, quan el Gori, carretera enllà, anava apropant-se a la masia, les cames li feien figa, els polsos l'atabalaven, el pit se li ensorrava i parlava tot sol com un beneit, no sabent-se avenir de tot el que li havia passat aquella tarda...

UN BARROER

QUI? En Bosch? No vull que vingui a n'aquesta llotja encara que demani tot el xampany que hi ha a la cuina! Es un barroer i a mi me fa...

—Calla, Antonieta, que el cambrer és menor d'edat i es ruboritzaria!

Aquesta conversa tenia lloc en una llotja de l'"Edén Concert", entre una xamosa xicoteta i un servidor de vostès, que, per una raríssima excepció que em costaria haver d'explicar moltes coses per justificar, se'ls estava gastant aquella nit com l'aigua.

Expresament, jo havia parlat d'en Bosch, a qui a penes coneixia, a l'Antonieta, i la seva brusca i irreverent resposta em va donar l'explicació de què el que m'havien contat de la noia i d'ell, era cert. Com que la xafarderia és interessant, allà va, per a que els meus llegidors riguin una estona.

Havia arribat a l'"Edén", caient en tromba, un d'aquells "corridos" que s'ho volen menjar tot. Pagava el "gasto" de tota la colla que l'acompanyava. D'aquesta en formava part integrant en Bosch.

Començaren a destapar ampolles de xampany, de conyac i fins de Malvasia de Sitges. Una d'aquestes darreres, va ésser la causa de la catàstrofe. En anar a emplenar les copes, en Bosch va abocar la meitat del seu contigut damunt de la finíssima roba de "nipsis" de l'Antonieta.

—Aquí van venir els planys!

—Malvinatge! — cridà la noia —. Un vestit que em costa seixanta duros!

—Malvinatge, no, Malvasia! — rectificà en Bosch —. Però, no t'enfadis, que aquest paga tot el "gasto"...

En efecte, el cap de colla, amb senzillesa encantadora, es va treure els tres bitllets de la cartera.

—Bé — féu llavors en Bosch —. Ara, noia, fem les coses com cal. Jo t'he pagat el vestit i, per consegüent, és meu. Amb això, fes-me el favor de donar-me'l!

Ella va obeir.

—Veig que la Malvasia ha traspasat i portes tacada la camisa i el "sostén"... — digué en Bosch. — De manera que, digué'm quan et costa i se t'abonarà... Ah! I les mitjes també, que hi han relliscat unes gotetes...

Ho arreglaren tot amb vint duros, contra l'entrega dels quals, l'Antonieta, que amb aquella broma en guanyava més de trenta, restà com una nova Veritat sortint del pou.

—"Bueno"! — digué ella volguent correspondre amb una atenció a tot aquell desprendiment. — Ara, ja m'has comprat la roba. Quan ne dones, del demés?

En Bosch era un barra. La va contemplar de dalt a baix i, amb un tó indiferent i altaner, respongué:

—Psche... Unes deu pessetotes!

Per això, quan a l'Antonieta li parlen d'en Bosch, diu sempre que no hi vol sapiguer res, perquè és un barroer.

K. Pritzet

NIT DE BARRILA

CONTENTS i satisfets, puix havien guanyat uns quants cents duros amb un negoci de frau, arribaren a París dos corredors, disposats a divertir-se en gran i a no planyer un bitllet de cent francs.

La primera nit, els dos companys van creure lo més oportú anar a l'Opera. L'espectacle, com que no sabien música ni entenien gaire bé el francès, no els va entusiasmar allò que es diu molt,

—Si totes les visites promeses venen, ja tinc el pressupost del mes complert.

—De sopa, demana “bouillabaise”.

—Y després que pendràs per darrera?

però, en canvi, el què els hi va agradar d'allò més, foren dues xicotes, esplèndidament abillades, que ocupaven una llotja i que semblaven contemplar als dos catalans amb extraordinari interès.

Resultat, que els dos tenoris van procurar acostar-s'hi, entaular conversa i acompanyar-les a casa seva en un auto, acabada la funció. Acceptaren les franceses, però posant la condició de que serien elles les que el triarien i donarien l'adreça al xófer, i, a més, que l'auto tornaria a endur-se als dos conqueridors. A més, el viatge, tan de retorn com d'anada, tenia d'ésser amb les cortinetes tirades.

Ja els tenim a casa de les misterioses xicotes. Era un palau magnífic, amb unes habitacions del gust més refinat.

Naturalment que els dos corredors van proposar a les noies, un cop foren a casa seva, que la vetllada tan sortosament començada acabés amb un xic de barrila.

—Veureu — digué llavors una de les dues noies —. Nosaltres som un xic capritxoses... Voldríem quelcom nou, per exemple, ens podríem abillar de jockey i empaitar-nos tots quatre en bicicleta.

No els hi va fer gaire gràcia la proposició, però no hi havia altre remei que acceptar-la. Començà la gresca i, després de dues hores de córrer i de suar, els xicots, que no havien poguts aconseguir

cap de les dues noies, van tenir que donar-se per vençuts.

—Nosaltres — va dir una d'elles — estem també cansades, de manera que ens sembla que lo millor és que ens acomiadem i ens en anem a dormir... Però nosaltres volem ésser dues amiguetes vostres... Torneu demà al vespre a l'Opera i sense cap dubte, podeu afirmar que tindreu més sort que avui.

L'endemà les misterioses noies no van compareixer a l'Opera. Ni l'altre. Ni l'altre. Ni l'altre. Llavors, descoratjats, malhumorats, els dos corredors van decidir tornar cap a Barcelona.

Anaven, tots moixos, a pendre els bitllets, quan es van topar amb un conegut al que no havien vist des de feia molt de temps. El xicot, després de sorprendre's de què estessin tan ensopits, els hi va preguntar on havien anat els vespres.

—A l'Opera! — respongueren tots dos.

—Així, és clar, que vos heu aburit! Aquesta nit vindreu amb mí a un lloc on riureu de debó. Es un lloc de compromís, compreneu? Però, és molt divertit. Això sí, la consumació de xampany és obligatòria, i la despesa pujarà cinc cents francs. Però, creieu que riureu!

—De debó? — interrogaren a chor els dos amics.

—De debó! La mestressa es porta un truc que li dona d'allò més mils de francs a guanyar.

—I, en què consisteix?

—Molt senzillament. Té llogades tres o quatre noies molt el·legants i distingides, que es dediquen a conquistar homes, de franc, naturalment, fent-los-hi creure que es tracta d'un capritxo i els porten aquí, en un auto, amb les cortines tirades, perquè no sàpiguen on és...

Els dos corredors sentiren que la suor els hi emplenava el front...

—Els hi fan fer la mar d'excentricitats, i després se'ls treuen del damunt sense deixar-los-hi fer res... Mentres tant, els concorrents veuen tot l'espectacle per unes esclatxes i es diverteixen d'allò més.. Mireu: un amic meu em va contar l'altra matinada que n'havia vist dos que les empaitaven, abillats de jockey, muntats en una bicicleta...

Marcel Terra

UN SENYOR SERIOS

A casa la Conxa va arribar, una d'aquestes caluroses nits, un senyor, elegantment habillat. Duia un magnífic solitari al dit mitja i va celebrar una llarga i extensa conferència amb la mestressa. Volia ésser ben servit. Si no era cosa bona i refinada, s'estimava més anar-se'n

—Tinc un mal de queixal que no hi veig. Sort que el meu promès és dentista... Quan vingui, li dire que me'n regui.

de buid, que, en aquest cas, equivalia a anar-se'n de ple.

La Conxa el va escoltar atentament, com corresponia a un client de tanta importància i, fent-lo passar a un saló, li digué que s'esperés una mica.

El deixà sol, assegurant-li que tornava de seguida i, travessant el corredor, se n'anà cap al menjador, on les noies llegien, parlaven o feien ganxet, tot esperant l'hora de la feina.

D'una llambregada aquella dona experta inspeccionà tot el personal disponible i, en pocs instants, va fer la tria.

—Magdalena — digué —. Vina que a n'aquí hi ha un senyor que et demana.

Ella obeí.

—Ja cal que procuris fer molta barrila amb ell — afegí la Conxa —. Es un senyor molt seriós!

But Xacka

ENTRE CASATS

L'ESCENA passa en un concert del Paral·lel. Dos senyors d'aquells que hi van de tardas i que a dos quarts de quatre ja són al foier, prenen cafè tranquilament, tot esperant que les nenes arriuin, per tal de poguer fer un xic de grimègia.

—Fa vuit dies — diu l'un — que no m'enrao no amb la meva dona.

—I això?

Li vaig dir un mot que la va ofendre i, des de llavors que no ha desplegat més els llavis.

L'altre reflexiona uns moments.

—I, no podria dir-me — preguntà al cap de pocs segons — quin era aquest mot?

—Tan l'interessa?

—Molt!

—I, per què?

—Per fer la prova amb la meva dona, a veure si surteix el mateix efecte i calla d'una vegada!

Bur Letta

LA DONA MODERNA

PERO, filla meva! — exclama la senyora Antonieta, dirigint-se a la seva filla, la xamposa Carme —. Per què et portes tan malament amb el teu marit? Que no t'estima?

—Prou!

—Que no és esplèndid amb tu?

—Ja ho crec! L'altre dia mateix, em va comprar un collar de perles de tres mil duros.

—Que t'és infidel? Que la corre a les nits?

—Mai, pobret! Si no es mou mai de casa, en haver sopat, i es passa el dia a l'oficina, fent treballar a tot el personal de casa seva!

—Doncs, per què l'enganyes?

—Per seguir la moda! Si no fes com les altres, no comprens que tocaria el ridícul i les amigues se'n riurien de mi?

B. Orrango

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pelles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Aler-ta, doncs, i apretar l'àpit!

LA NOIA INNOCENTA

SOBRE tot, Carmeta — va recomanar la Mariona a la seva filla, que se n'anava a servir cap a ciutat — no et fiïs de cap home, però encara menys del senyoret, perquè t'entabanarien i un dia tornaries al poble plorant.

—No tingueu por, mare, que vos obeiré al peu de la lletra — féu la Carmeta.

I, cap a Barcelona falta gent.

Dec remarcar que la Carmeta, encara que no ho semblí, era una noia completament innocent i que, per consegüent, les advertències de sa mare, estaven perfectament justificades. I les seves temences, perquè mig any més tard, la Carmeta tornava cap a casa seva, com vostès ja es poden figurar.

—Però, com ha sigut això, desgraciada? — va preguntar la mare, furiosa i plena de desesper —. No et vaig dir que no et fiessis de cap home?

—Sí... Però, ja veureu el que va passar. Una nit, era jo al llit, quan la porta, que m'havia descuidat de tancar, es va obrir... Jo, al meu quarto, no tenia llum elèctrica. Abans de tenir temps d'encendre una espelma, vaig sentir una veu al meu costat que em deia: "No s'espanti, Carme... Sóc la cosina del senyoret, que acabo d'arribar de viatge... Com que no hi ha cap més llit parat, li estimaré que, aques-

ta nit, ens partim el seu..." I jo, què havia de fer, pobreta de mi?

—I que no ho vas conèixer, que era un home? — preguntà la Mariona.

—Sí... — féu la ingènua Carmeta —. L'endemà al matí, quan el vaig veure vestit...

R. E. Tallet

* * *

TOT ES EL COSTUM

QUAN el senyor Benet va enterar-se que l'Anton, el seu veí, entrava cada nit a casa seva, mentre ell s'estava tranquilament al cafè fent la manilla, per a visitar a la seva senyora, la indignació que li va produir la nova no tingué límits.

—Porc! Indecent! Pocavergonya! — exclamà —. Allà mateix on l'atrapi, n'hi dic quatre de fresques!

I, en efecte, dos dies després, que l'Anton se n'anava tranquilament a treballar, sense pensar ni remotament en el perill que l'amenaçava, es va topar amb el senyor Benet, que l'increpà amb la durezza que pot suposar-se.

—Vostè és un ser despreciable i repugnant! — cridà el senyor Benet, indignat i vermell de ràbia. — Ho sé tot! I si vostè torna a entrar a veure a la meva dona, jo ho sabré i estaré amagat per treure'l per la finestra!

Però l'Anton era un home que no perdia la calma així com així:

—Ja veurà — li va dir —. Si em treu per la finestra, no em farà gaire mal, perquè conec molt bé el camí i les distàncies. Es per on hi entro quan vostè s'endú la clau i deixa la porta de l'escala tancada!

K. Trewell

LA HISTORIA D'UN PENDENTIF

Vodevil telefònic en quatre comunicacions

I

ES vostè, senyora de Pla? Ah... Molt gust en sentir-la... I què? Encara la té tan obligada, el seu marit? Oh! Es imperdonable... El que sembla mentida, és que vostè li guardi encara aquesta fidelitat, que és digna d'un autèntic Terranova! Quan penso amb el gust que jo li oferiria aquell pendentif que acabo de comprar i que vostè es mirava amb tan de dalit l'altre dia a cà n Valentí... Que diu? Que em desprecia? No talli, centre! Que sóc un desvergonyat? Ja m'ho han dit d'altres, ja!

II

—Sí, sí, sóc jo, el teu marit! Com? Que aquell pocavergonya d'en Rafel, t'ha dit que... No talli, senyoreta! Es un canalla! Aniré i li diré que... Estem enraonant, centre! Escolta, maca: no t'enfadis, però... he enviat a cobrar aquella factura d'en Llimona i m'han dit que "naranjas"... De manera que aquell pendentif de cà n Valentí, de moment, no t'el podré comprar... Que ho sents molt? Jo també, noia, jo també! No talli, centre! Què dius? Què? Estava parlant i m'han tret la comunicació! Centre! Centre!

III

—Es vostè? Ah! Així m'agrada, que vingui de seguida, quan jo li telefono... Que si m'ho he repensat? Que em té el pendentif en un estoig per a oferir-me'l? No, home, no! No sigui inconvenient! El meu marit és un dels seus millors amics! Que si l'aniré a veure? Sí, senyor, ara mateix, però no pas pel que vostè es pensa... Es que em convé sapiguer l'adreça d'aquella casa francesa de figurins de que em va parlar... Que per telèfon no ens entendríem? Es clar que no, home! Per això li dic que hi vaig de seguida!

IV

—Ets tu, reiet meu? Què dius, que no vindràs a sopar perquè tens concell d'administració? Està bé, soparé sola... Què hi farem? Escolta: t'haig de donar una bona nova! Saps la Júlia, aquella amiga meva? Se'n va a París, i resulta que fa dos dies havia comprat aquell pendentif de cà n Valentí... I com que ara no li agrada, me l'ha venut per mil pesetes! Pensa! En valia quatre mil! Que com el pa-

garem? Oh! Diu que quan vulgui! Li he donat seixanta duros a compte i la resta ja l'aniré estalviant del que tu em dones per la modista! Que la Júlia es morta? No, home, no! Es viva, i ben viva! Precisament, fa un moment que ving de casa seva... Ah! I d'allò d'en Rafel, val més que no li diguis res!

L. O. K. Tori

* * *

MATRIMONI "DERNIER CRI"

no estàs disposada a faltar mai al jurament conjugal, Marieta?

—Mai, Gabriela!

—Ets una tonta! Totes les dones ho fan!

—No et diré que no...

—I amb lo boig que està l'Enric per tu! Sempre que ens trobem al "Ritz", me'n parla... Diu que, per tenir-te una tarda, donaria la meitat de la seva vida.

—No pot ésser de cap manera, Gabriela!

—Ets molt puritana, noia!

—No és això, precisament. Són les conveniències socials...!

—Riu-te'n!

—I, a més, "és el què em deia l'altre dia el meu marit": amb lo xafarders que són els veïns de la nostra escala, qui sap el què dirien de mi!

Van Tresca

* * *

LA MADUIXA

EN Pons i en Cros parlen de senyores, de senyoretetes i de senyorases.

—La dona — diu en Pons — té d'ésser, en el moment de l'amor, un xic perversa. Una dona jove i bonica, però que no posi un xic d'entremaliadura en el noble joc de l'amor, és com una maduixa sense amanir.

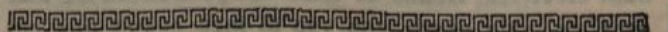
En Cros se l'escolta i, sens dubte no donant-se compte del què diu, contesta:

—Bé, però tu no et pots queixar!

—Per què?

—Perquè la teva dona és una maduixa molt ben amanida...

As Torat

Conte premiat en el número passat:

LA "PRENDA"

—I vostè no havia tingut mai promès?
 —Li juro que no. Sóc molt innocent, cregui.
 —Així, ja veig que jo li hauré d'ensenyar tot.

d'aquells de deixa'm encendre.

L'home, un cop instal·lat el pis, es va eclipsar i sols se'l veu arribar un parell de cops per setmana. Però, com que jo no em fixo amb aquests detalls de tan poca importància, em vaig pensar que eren marit i muller, perquè així m'ho va dir la portera, que té fama d'estar ben assabentada de tot.

L'altre dia em vaig trobar el procurador per la Rambla i, com que som molt amics—li dec tres mesos — anàrem fins a la Rambla de Catalunya tot garlant.

—I doncs? — em va dir —. Que dona gaire escàndol, aquell ranxo?

—Quin ranxo? — vaig contestar jo, sense sapiguer de què anava.

—Els veïns de davant de vostè!

—Ah! Però si allò no és cap ranxo! La portera em va dir que eren casats!

El procurador, en sentir aquells mots, va somriure i em digué:

—No en faci cas! Això que li han dit, són ganes de malparlar de la gent!

Bur Letta

—Em sento decaigut, noia!
 —Ja et donaré una ampolla d'EROTYL que tinc pels cassos desesperats!

EL QUE NO ESTAVA PER BROCS

A casa la Llorença, que no cal els hi digui on és, perquè vostès o deuen sapiguer tan bé com jo, anava quasi totes les tardes un fabricant de mobles que pertanyia el popular gremi dels "floreros". Ell no feia "gasto" ni que l'amenaressin amb no deixar-lo entrar més, cosa que, per altra part, mai no li havien dit, perquè hi anava quasi sempre acompanyat d'una colla que hi deixaven bastantes pessetes.

Però, un dia en què la Llorença es veu que estava de malhumor, es va decidir a clavar-li una indirecta.

—Mira Antònia — digué a una de les xicotes.
 — Si vas amb aquest jove tan maco i tan simpàtic, com que és moblista, et regalarà una "silleria".

La noia el devia conèixer molt bé, i sens dubte li constava que amb ell no hi havia res a fer, perquè va respondre de seguida:

—Una "silleria"? No! Sofà sol!

C. L. Ment

XAFARDERIES

DIES passats, el pis del davant de casa meva, que estava per llogar, va trobar "alquilino" que diu el procurador. Eren un home d'uns cinquanta cinc anys i una noia d'uns vint-i-dos, oxigenada i que caminava amb un bellugament

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

JA no tenim òpera a "Novetats". Ha durat tan sols tres dies, un xic més del que acostuma a durar la virtut d'una noia a la que el seu promès porta al Pont del Mico.

No hi han valgut Làzaros, ni tiples poloneses, ni reclams, ni gasetilles suplicades. La gent de pasta no està pel "bel canto", sinó per la "bella donna", i si pot ésser lleugera de roba, encara millor.

L'Hipòlit prou va fer esforços per dir als de "Novetats" lo de "Levántate, Làzaro", però es van quedar assentats.

o o o

DISSABTE debutà a "Eldorado" la companyia d'en Casimir Ortas. El genial actor fou rebut amb visibles mostres de carinyo per part dels senyors Esteves, dels "pollos pera" i de les "niñas bien" que van a n'aquell coliseu a veure obretes intranscendentals, però que fan riure i treuen el cop.

Va dir trenta quatre xistos de llegítim astracà, i de tan riure una dama, diuen que es va desmaiar.

o o o

A la secció teatral del "Ciero", vàrem llegir, dies passats, en grans titolars:

"Un telón de Alarma."

Nosaltres hi vàrem veure de seguida una cortina que queia en els moments de perill greu, o sigui quan a dintre del teatre ha esclatat foc, o a un actor se li desfan els pantalons en escena, o l'apuntador va a dir al protagonista, per tal de que el repeteixi, algún xisto dolent. Però, no. Es tracta, senzillament, d'un te-

lò anunciador que ha pintat don Maurici — aquell senyor que té despatax a l'estanc del carrer de Sant Pau, de tres a sis de la matinada — per a un teatre d'Almeria.

Aquest xisto el gran Rufasta ja fa molt temps que el va fer i si es descuida l'envien a la presó un any sencer.

o o o

EN un establiment del carrer de Vilamari, hi varen entrar uns lladregots, emportant-se'n dues caixes amb vint-i-quatre ampolles de conyac, que varen abandonar poques pases més enllà, tement ésser descoberts.

—Maleitsiga!— pensarien els dos autors d'aquest fet, tan bé que ens hauria anat per fer un xeflis baratet.

o o o

S'HA inaugurat la primera fira de l'auto vell. Hi va molta gent, i diuen que es venen els sis places d'ocasió al preu que costa un carretonet de mà.

Jo els hi enviaré per vendre, si és que es troba comprador un auto fet pel jutjat per empaitar una "menor".

o o o

SEGONS cablegrafia l'Agència Havas, a Itàlia han prés les midas més severes contra el joc. Es veu que a n'aquella terra no estan per "recreos", fins a aital punt que es castigarà als italians que vagin a jugar a l'estranger.

El telegrama no diu si aquesta llei punirà a les que estan fent jocs nous al carrer de Barbarà.

AIIXO del franc es va posant cada dia més negre. Es a dir, negre per als francesos, perquè a nosaltres, sortosament, ens va d'allò més bó. Avui, un pot passar vuit dies a París per menys diners que si se n'anés a Mas Rampinyo.

Els "corridos" se n'alegren, i aquest any molts aniran a córrer una francesilla per lo barates que estan.

L'Afarta Pobres

PATI BLA"

Tot home de bon paladar,
ha de concórrer al.

PATI BLAU

on hi trobarà els millors
Café-Fiambres-Mariscs - Xarcuteria

Las Once Puertas

Els millors mobles i a més bon
preu, es venen a llargs plassos

RONDA SANT PAU, 59

GARGANTA
Pastillas **CERDA**

Angines - Aфонia

Ronquera

Venda: _____

SEGALA i FARMACIES

PAGEOL

Cura la blenorragia

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Telèfon 5221 - A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat
Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes. — Reserva absoluta.

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatre Circo Barcelonés

Telèfon 4668 - A.

“LA MASCOTA”

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques - Sense rival -

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1, SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

VILLA IVONE

CALLE CARRIL, 46

Magníficas habitaciones con agua corriente
Abierta dia y noche — Entrada para autos

Tranvía 58 Muntaner y Ferrocarril Plaza

Cataluña hasta Apeadero Muntaner

BARCELONA — (San Gervasio)

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

LA MUNDIAL

MARCA REGISTRADA

NO VOI A DUBDAR...

Passau per LA MUNDIAL abans d'anar al bany; adquiriu un salvavidas per no anar a fons: Lavatges per a després del bany. Casa de curació pels que ensopeguen. Polvos per matar cabres de dotze pates.

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veies sin el llop, compreu la **LOTION LADIL** que la trobareu per **DOS PESSETES**, al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmàcia

La Novela Pequeña

surt els dimecres

NOVEL·LETES
SENTIMENTALS

64 planes 20 cèntims

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb **SULFURETO CABALLERO**

Comte de l'Asalt, 86 i centres d'específics
BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génite urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

Casa Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

ESTABLECIMIENTOS DE HIGIENE Y BELLEZA BAÑOS ROMANOS

Primera y única casa en España de higiene moderna, montada a todo confort - Baños de higiene y belleza

Exclusión de medicinales
ABIERTO DIA Y NOCHE
— Conde Asalto, 16 y 18 —

¡¡No más inyecciones!! ¡¡No más molestias!!

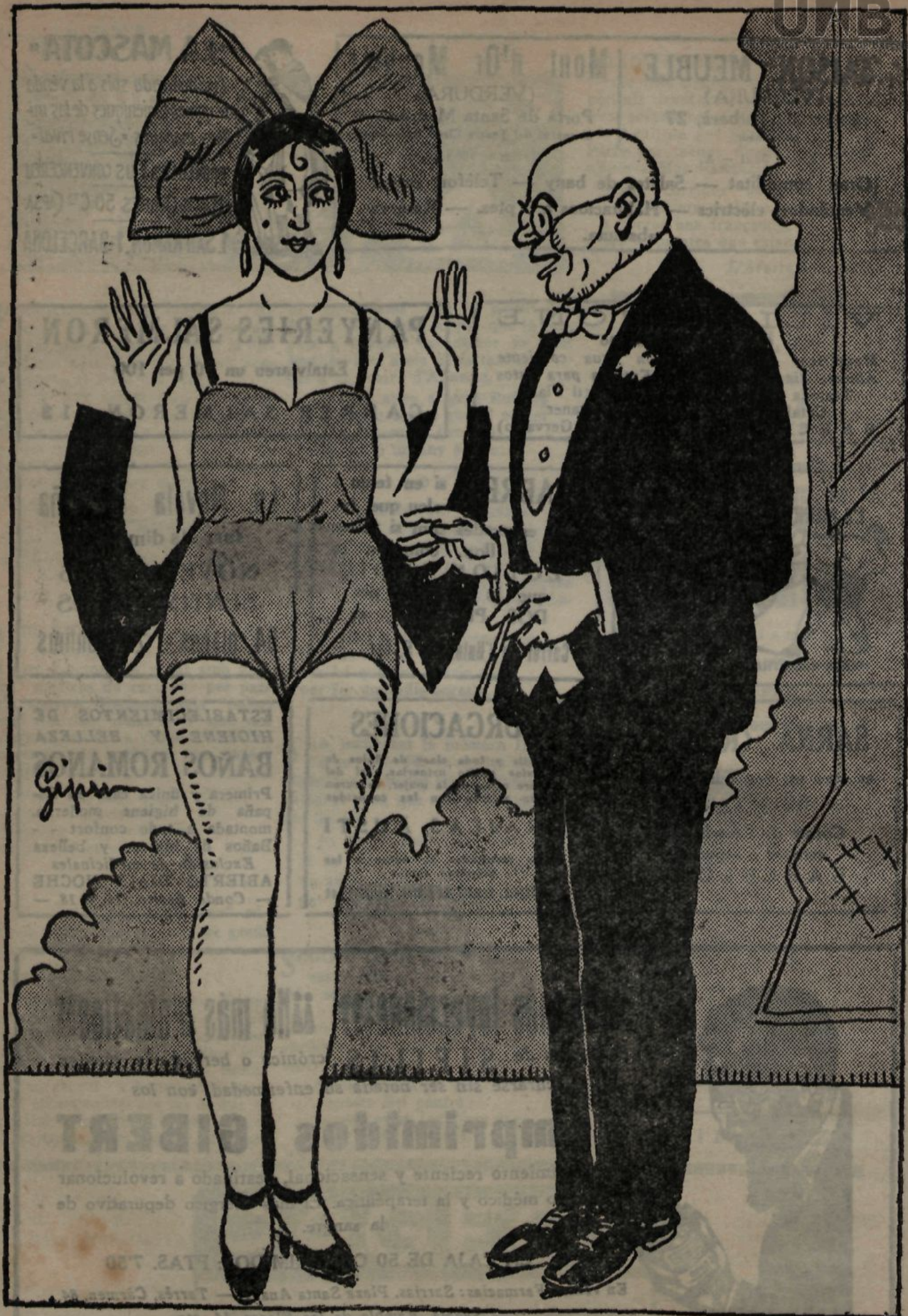
Enfermos de **SIFILIS** crónica o hereditaria, pueden curarse sin ser notada su enfermedad, con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica. El más energético depurativo de la sangre.

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Sarriás, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Cármen, 84. — Segalá, Rambla de las Flores, 14, etc.

—Enriqueta, vostè no és prou franca; vostè m'amaga alguna cosa.
—Jo? I ara! Registrim...